

Memòries d'un hipocondriac

Feia molt poc temps que m'havia agafat la mania d'escriure articles. No he pogut saber mai qui em va contagiar aquesta malaltia. Fós el que fós, pot estar satisfet de la seva obra. Ha estat causa de cinquanta suïcidis. Per poguer llegir els meus articles, ho reconec, és necessària una dosi gran de paciència i una bona fe incalculables. Els que no tenen aquestes qualitats, en arribar al bell mig de la lectura, no poguent resistir més, es prenen quinze grams d'estricnina diluïts amb gaseosa. No falla.

Era el primer article que, a força d'expressar la substància gris del meu terradet, havia fecundat en la blancor immaculada de les quartilles. Llavors anava a veure la llevadora, que en forma de director d'una revista, havia d'ajudar-me a donar a llum aquell primer fill de la meua intel·ligència.

En obrir la porta de la Redacció, les cames em tremolaven. En el pit hi sentia quelcom estrany, com si m'hagués empassat una botifarra sencera. Era l'emoció. Per fi podria veure el meu nom i els meus cognoms en lletres de motllo! Oà, "paveria" innocent!

El Director; que s'amagava darrera un nas ple de "florncos", em féu entrar. Una mecanògrafa de llavis comunistes em donà una mirada de llàstima.

Fent aquell somriure imbècil i pocasolla en mi peculiar, vaig dipositar les quartilles en la mà vestida d'anells que el Director m'allargava. Va agafar-les i després d'haver embolicat la meua escuàlida figura en una mirada, va posar-se a llegir. Durant la lectura, el nas se li inflava i desinflava com un acordeó i al seu mateix compàs un somriure burlata feia la seva aparició, fent-me tornar la pell de gallina.

Quan acabà la lectura, em mirà fixament els ulls i poc a poc, sense pressa, com recreant-se en la seva obra, les quartilles quedaren convertides, per la pressió de la seva mà, en una bola de paper arrugat. Suaument allargà el braç, obrí els dits i les meves il·lusions caigueren en el cove de la redacció.

El Cove

Per Escobar

—Un altre dia serà, jove; vostè té condicions; treballi.

La mecanògrafa feia la mitja rialla. Vaig anar-me'n corrents.

Aquella nit vaig tenir un somni horrible.

Tots els coves de les redaccions s'havien ajuntat i formaven un gran exèrcit de boques desdentegades. Jo estava en una taula plena de paquets de quartilles i escrivia. Escrivia a tota velocitat. Vinga omplir fulls de paper i donar-los a menjar als coves. Mai en tenien prou. Obrien la boca d'una manera desmesurada i jo, apa, apa, escrivint febrosament per veure si atipava d'una vegada els seus estòmacs monstruosos. ¡Endebades! Els coves de les redaccions tenen l'estómac dilatat i s'empassen el paper escrit com si fossin bresques. Ja no podia més; la ploma em pesava tant, que ni tenia forces per a aguantar-la. Per fi, completament esgotat, vaig caure sense coneixements. Tots els coves es llançaren damunt del meu cos, com llops famolencs i començà el festí. A mocegades s'en enduien les esperances, les il·lusions, els projectes, i fins molts bocins del meu cor. Només deixaren de mi la carnassa innoble. Tots els bells sentiments ser-

viren de menja a aquells Heliogàbals de vi nets.

En llevar-me, vaig donar-me compte de que aquell somni tenia quelcom de realitat. Quantes i quantes il·lusions, esperances i projectes han desaparegut per sempre més en el fons d'un cove de redacció! Quants i quants treballs que han estat fets amb tot amor, posant-hi l'ànima i fins regant-ho amb llàgrimes, han estat engolits per aquesta fera sense entranyes! I altres, que la seva única il·lusió era que els ulls femenins estimats es possessin, amorosos, damunt d'un article o poesia que per Ella tan sols havien escrit, s'han trobat també amb la barrera infranquejable d'aquest cove, que és el cementiri de les il·lusions dels que comencen!... Per això s'hauria de suprimir, en la correspondència de les revistes i periòdics, aquesta contesta, tan freda i sense cap esperonament per als que tot just inicien la seva vida literària, que diu: "El seu treball ha anat al cove".

No vaig defallir, per això; a la setmana següent vaig tornar-hi. El segon article va seguir el mateix camí que el primer. L'auto de fe fou fet també davant meu. Les mateixes paraules i el mateix somriure de la mecanògrafa m'acomiadà. I així mateix el tercer, el quart, el cinquè...

Un dia, en portar-hi l'article corresponent a aquella setmana, que tenia predestinat el mateix fi que els anteriors, vaig entrar a la Redacció, i, cosa estranya, no hi havia ningú. Tan sols el cove em desafiava amb la seva boca oberta. En no veure-hi ningú, vaig deixar l'article damunt la taula i vaig sortir; però en ésser fora, vaig repensar-me i vaig tornar a entrar. Vaig sentar-me en el silló del director, vaig agafar les quartilles i després de llegir-les, amb una mà i poc a poc, recreant-m'hi, sense pressa, les vaig anar arrugant fins convertir-les en una pilota. Olímpicament, amb mirada despreciativa, vaig tirar-les al cove.

Des de llavors, menjo ostones amb llimona.

FESTA MAJOR

La noia i la mare

